

L'ofensiva dels EUA inquieta els usuaris de Huawei

Google i altres firmes nord-americanes deixaran de proveir de maquinària i programari la tecnològica xinesa

El logotip de Huawei ■ EFE

Anna Punsoda.
Esriptora P32,33

“En aquesta novel·la volia explicar el fracàs de cadascú”

EL PUNT AVUI
Avui, a les 21.00 h

REUS
GANXET PINTXO
· MODERNISTA ·

DEL 16 AL 26 DE MAIG DE 2019
Més informació a:
gastronosfera.com
ganxetpintxo.cat

3,50€ TAPA & QUINTO O CANYA

Organitzadors:

Cel·laboradors:

140945-12084800

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 21 de maig del 2019. Any XLIV. Núm. 15004 - AVUI / Any XLI. Núm. 13874 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6-8

Acreditats

ELECTES • Junqueras, Rull, Sánchez i Turull recullen l'acta de diputats i Romeva la de senador en una emotiva jornada

BLINDATGE • La policia els va dur de la presó a les cambres on els esperaven els companys de grup i van fer diversos missatges

Junqueras, Rull, Sánchez i Turull, ahir al Congrés, amb els companys de grup, signant les acreditacions de diputats ■ EFE

#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

P12-16

Artadi retreu a Maragall que va aïllar Puigdemont

La candidata de JxCat l'acusa de vetar-li l'ús de la delegació del govern a Brussel·les

Colau accepta un debat amb ERC per l'alcaldia

Llum verd a un cara a cara entre les dues forces favorites per governar a Barcelona

Anglada, expulsat de la cursa electoral a Vic

Ratificada la condemna de dos anys de presó a l'ultradretà, que queda inhabilitat

Nacional

P20

Massiva reducció de jutges a Catalunya

Se n'han perdut un centenar des del 2015

BAR ALSUS

Des de 1994

Especialitzat en tapes
Esmorzars de forquilla i ganivet

Ronda Paisos Catalans 86 MATARÓ · Tel. 93 757 46 76

REPORTATGE

Ses Senyories presos polítics

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

La campanya

Quan un tigre persegueix una zebra, el pitjor que pot fer la zebra és arrencar a córrer: el tigre corre més que ella. El que ha de fer és córrer més que les altres zebres. Això és capitalisme pur: que es fotin els altres i jo em salvo. Doncs bé, això és el que està passant en aquesta campanya electoral, plena d'injustícies i de brutalitat judicial; és semblant a això de la zebra: si jo corro més que els altres, em salvaré, perquè es altres cauran. Ja ho sé: passa en totes les campanyes electorals. Però aquesta vegada és més palès. Més grogler.

Mireu el *Monsieur*, com menysprea els catalans (els espanyols també), perquè diu la gent inferior el que vol és seguretat, i per això insisteix en aquest terme. I les barbaritats que es diuen sobre els migrants? L'Estat espanyol ha emigrat constantment; la quantitat de casals catalans que hi ha al món (com també espanyols) així ho demostra.

Detesto a més que tants parlin de

Marchena és només un exemple dels càstigs que ens cauran si no som lliures. Però ho serem. Facin el que facin

"cop d'estat", quan el darrer cop d'estat el va fer la Guàrdia Civil, seguint consignes molt enlairades. I anteriorment, el general Franco, que va causar un milió de morts i el pitjor desastre econòmic de l'Europa moderna, a més d'un endarreriment espectacular en drets civils i en drets laborals, i que va morir al llit, pacíficament; hi havia una columna immensa de gent que hi va anar a acomiadar el cadàver. El va seguir Suárez, que era falangista, i després una colla d'aprofitats.

I mentrestant, Catalunya feia de motor econòmic de tot l'Estat. Sabeu què paga, per la igualtat, la regió més rica del món? Doncs Califòrnia paga el 2,5% per anivellar la resta d'Estats Units; i la regió més rica d'Europa? Doncs Baviera paga un 7% per anivellar els altres. I Catalunya? Doncs paguem el 16% i no sols no s'aconsegueix el nivell desitjat, sinó que s'han creat les *peonadas* i viure del bombo, per tant, cada cop més desnivell. Marchena és només un exemple dels càstigs que ens cauran si no som lliures.

Però ho serem. Facin el que facin.

La vinyeta

Fer

Ombres de Primavera

Imma Merino

Reaccions al testimoni d'una filòsofa

Occupant durant quinze dies l'espai habitual de Manuel Cuyàs, al qual desitjo unes bones vacances primaverals, començo a escriure aquesta tanda d'Ombres des de Canes, on hi vaig arribar fa pràcticament una setmana per assistir a un festival que, programant pel·lícules provinents d'una multitud de països, convida a pensar d'una manera concentrada en allò que s'esdevé o s'ha esdevingut arreu del món: el cinema com una representació que dona compte de la realitat, tal com voldria reflectir en les cròniques publicades a la secció de Cultura. Tanmateix, de cap manera oblid el judici als líders independentistes. El cas és que, com que era de viatge, no vaig veure en directe el testimoni de Marina Garcés. Ho vaig fer l'endemà. Tenia la intenció de fer-ho igualment pel meu interès per la filòsofa, però és clar que encara m'hi van empenyer més els comentaris que vaig llegir respecte al tracte menyspreatiu del jutge Marchena a la testimoni citada per la defensa de Jordi Cuixart.

“Sembla com si hagués calgut la presència de Garcés perquè molts s'adonessin de la parcialitat de la justícia espanyola en aquest cas

Els comentaris no exageraven. Marchena, com si l'incomodés una filòsofa que parla d'una manera concreta i viscuda del dret a la desobediència civil i a les formes de resistència davant del poder, va mostrar-se singularment agressiu. Recordo com va tallar-la quan Garcés es disposava a explicar les conseqüències de tenir unes dècimes de febre a la

matinada de l'1 d'octubre: no ho va poder dir, però podem suposar que van impedir-li anar a un col·legi electoral per protegir-lo davant de la possible acció policial per evitar la votació. En aquella arrogància amb la qual va dir que no interessaven les dècimes de febre, hi ha fins i tot un desdeny masculí per les circumstàncies d'un cos femení. El cas és que, per Marchena, tot el que explicava la filòsofa eren sensacions. Tanmateix, el tracte no va ser gaire diferent del que el jutge ha donat als votants (alguns dels quals víctimes de la violència policial) del referèndum que han participat en el judici. Dic això perquè sembla com si hagués hagut de fer-s'hi present Garcés per tal que molts s'adonessin de l'actuació de Marchena i de la parcialitat de la justícia espanyola en aquest cas. Molts que, sentint-se legítimament al marge de l'independentisme català, potser ni han sentit altres testimonis "independentistes". Era hora que s'adonessin que, com diu la mateixa filòsofa, es tracta de defensar uns drets fonamentals.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez L'Esportiu i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ewxlfb>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Marca España

Ja pot anar fent feina, la secretària d'estat Irene Lozano i la seva Marca España; i ja pot anar fent feina l'exministre Josep Borrell ("s'ha de fer molta pedagogia a Europa contra les mentides del secessionisme", deia ahir), que la imatge d'ahir al Congrés i al Senat (i sobretot la que veurem avui) és espectacular. Cinc càrrecs electes recollint la seva acta de diputats i de senador custodiats per la policia, entrant d'amagatotis pel garatge del Congrés i esquivant els periodistes. Quina vergonya democràtica, i quina gran imatge per a la Marca España, senyora Lozano! Quina credibilitat i quanta pedagogia per a Europa, senyor Borrell! Sense manilles (no fos cas que la ignomínia espanyola fos més gran), amb policies de paísà (la pedagogia cap a Europa seria encara més sensacional) i enllentint els tràmits al més ràpidament possible. Els fa vergonya, transmetre aquesta imat-

“Ja poden anar fent, Lozano i Borrell, que la imatge d'ahir (i la d'avui) és espectacular. Quanta democràcia!

ge? Doncs no se l'estalviaran. I avui es tornarà a veure. Cinc presos polítics situats als seus escons, traslladats en furgons policials, escortats a les seves respectives cambres parlamentàries i vigilats de reüll. Marca España, Irene! Marca España, Josep! Marca España, senyors meus! Vergonya. Tanta que

ara no saben ni com resoldre la seva situació a partir d'ara. El jutge Marchena, diuen (diuen, diuen, diuen), no s'atrevirà a suspendre'ls de funcions (com va fer l'ara autoapartat de casos polítics Pablo Llarena amb els diputats al Parlament) i sembla que passarà el cas a la mesa del Congrés, que haurà de decidir si els suspèn o no de funcions. Quina vergonya! I jo em pregunto: i per què carai no demanen el suplicatori al Congrés i al Senat? Per què passen (o sembla que volen passar) directament la pilota a la mesa del Congrés? Per passar el tràmit discretament? Posats a fer (ja que Marchena no decreta la llibertat immediata dels presos, que és el que hauria de fer), per què no un suplicatori? A mi (i segur que a vostè) m'agradaria veure què voten segons quins diputats que presumeixen de *talante*. Els fa vergonya? O és que es tapen les seves, de vergonyes?

De reüll

Eva Garcia Pagán

Ciència és nom de dona

Ciència i tecnologia són nom de dona. Medicina, química, física i enginyeria també. Marie Curie, Ada Lovelace, Lise Meitner, Rosalind Franklin... Els seus noms ens poden sonar més o menys però són figures d'una importància indiscutible per a la història de la humanitat sovint tapades per les ombres dels homes amb qui compartien investigació, que s'enduien els premis, el nom i la fama. Des de fa un temps s'intenten promoure les vocacions científiques i tecnològiques entre les dones. És el que es coneix com el desenvolupament de

A les joves d'avui Curie, Franklin o Lovelace els queden una mica lluny

les competències STEM, per les seves sigles en anglès (Science, Technology, Engineering and Mathematics), és a dir, en ciències, tecnologia, enginyeria i matemàtiques, ja en el focus de l'agenda educativa de la Unió Europea, els Estats Units i organismes internacionals. La

presidenta de l'associació empresarial FemCAT, Elena Massot, s'hi referia recentment i identificava que el problema no rau tant en la falta de vocacions com en la de referents. A les joves estudiants d'avui Franklin, Lovelace o Curie els queden una mica lluny... Els calen exemples per voler-los seguir. Salvant les distàncies, a la ciència li aniria bé un fenomen com el de l'esport, on només les ments més obtuses (líder barbut i un pèl guerxo d'extrema dreta inclòs) dubten que la superioritat en un esport depèn de la persona i no del gènere de qui el practica.

Les cares de la notícia

FARMACÈUTICA

Anna Reyner

Allotjament solidari

La iniciativa de la farmacèutica i la subvenció de la Fundació.Cat permetrà desplegar una eina digital per, a través d'una aplicació en línia –i posteriorment mòbils i tauletes– ajudar a trobar allotjament solidari particular a persones amb familiars o amics ingressats en centres hospitalaris.

ESCRITORA

Anna Punsoda

L'èxit del fracàs

Amb *Els Illits dels altres* (Amsterdam), Punsoda va guanyar el vintè premi Roc Boronat i ja va per la tercera edició. La convidada a l'espai *Protagonistes*, d'El Punt Avui TV, ens parla de la taula de salvació que sempre queda a l'abast de qualsevol fracàs emocional, tema central de la novel·la.

DIRECTOR DEL TNC

Xavier Albertí

Premi i reivindicació

L'espectacle del Teatre Nacional de Catalunya (TNC) *Temps salvatge*, amb text de Josep M. Miró i direcció de Xavier Albertí, va rebre tres guardons ahir en la gala dels premis Max de les Arts Escèniques, que es feia a Valladolid. Albertí va recordar els presos polítics: "veritables patriotes", va dir.

EDITORIAL

Democràcia avergonyida

El Congrés i el Senat espanyols van exhibir ahir en seu parlamentària la colossal paradoxa que suposa tenir presos polítics per a un estat democràtic i de dret com, almenys teòricament, és Espanya. Va ser l'acció i els objectius polítics compromesos amb els ciutadans el que els ha dut a una presó preventiva injusta i desproporcionada, i són els mateixos motius els que els han dut a ser escollits en les eleccions del 28-A i a recollir ahir les seves credencials com a diputats i senadors per a la legislatura que comença avui a Madrid.

Mentre es perpetra l'insòlit judici al Suprem i no hi ha una sentència condemnatòria, Junqueras, Turull, Romeva, Sánchez i Rull –com Forcadell, Cuixart, Bassa i Forn– haurien de ser lliures per exercir plenament els seus drets, defensar-se, participar en igualtat de condicions en els comicis, celebrar la seva elecció amb la resta de candidats, i anar ahir al Congrés i al Senat pel seu propi peu i no en cotxes de la Guàrdia Civil, emmanillats i camuflats en un macrodispositiu policial pensat per minimitzar la seva exposició pública, limitar la seva capacitat d'acció i amagar la contradicció.

La paradoxa és aparatosa i provoca vergonya pel fet en si, per l'escenografia de la jornada i pel desig evident, si no explícit, de censurar al màxim el component polític de l'acte i dels seus protagonistes. L'espanyolisme pot seguir negant que són presos polítics, però la realitat és tossuda. Es va imposar el 28-A amb centenars de milers de vots a les urnes, ho va tornar a fer ahir amb l'acreditació dels nous diputats i senadors, i avui tindrà un nou episodi, quan les dues cambres espanyoles es constituïran amb presos polítics, tant si poden exercir com si la mesa decideix suspendre'ls i deixar les seves cadires buides.

Tal dia
com
avui fa...

1 any El 155 es queda
El president espanyol, Mariano Rajoy, pacta amb el PSOE i Ciutadans la negativa a publicar al DOGC el nomenament del nou govern.

10 anys Fusió
José Montilla aposta per la fusió entre caixes d'estalvis. El president afirma que necessiten guanyar dimensió per ser competitives.

20 anys Despesa inaturable
Sanitat reconeix que la despesa farmacèutica continua disparada. Va créixer un 13% a l'abril tot i la 'medicamentada'.

Full de ruta

Emili Bella

Salutacions cordials

A l'Estat espanyol estem acostumats a veure polítics bruts de corrupció que van del Congrés a la presó, del Congrés a la presó, del Congrés a la presó. Ahir vam veure el trànsit contrari: polítics nets que surten de la presó per anar a recollir la seva acta. També hem vist com presidents del govern espanyol envien missatges d'ànim als corruptes perquè siguin forts. S'ha especulat sobre una possible salutació avui entre Pedro Sánchez i Oriol Junqueras i sobre qui anirà a saludar a qui. Li negarà el guanyador de les eleccions a Espanya la salutació, al guanyador de les eleccions a Catalunya? La imatge d'una encaixada apuntalaria l'estigma dels qui acusen el líder del PSOE de pactar (què?) amb l'independentisme a les portes d'unes eleccions i després que li hagin vetat el seu candidat a presidir el Senat. Si Sánchez tingués la valentia d'obviar aquesta retòrica i que la salutació fos iniciativa seva, hauria de fer el mateix almenys amb Jordi Sánchez, com a

Una encaixada de mans de l'independentisme a Sánchez reforçaria la idea de diàleg després del vet a Miquel Iceta

cap de files de Junts per Catalunya. Si el president espanyol ignora els presos, com si fos un Mariano Rajoy qualsevol, ¿l'independentisme ha d'axe-car-se per anar a saludar el seu carceller? És innecessari però interessant, encara que ja sigui prou foto estar assegut a l'escó, perquè reforçaria la idea de diàleg per part catalana, sobretot després del no del Parlament a Miquel Iceta. ¿Escenificaran una trobada "fortuïta" per l'hemicicle perquè no es pugui dir que un s'ha acostat a l'altre? És segur que s'hauran d'entendre després del 26-M, encara que numèricament el PSOE no necessiti l'independentisme, si Sánchez té voluntat de ser diferent del PP i intentar fer sortir l'elefant de dins de l'habitació. Amb encaixada o sense, i amb independència de la decisió que prengui la mesa sobre una suspensió dels diputats presos, el pas de Junqueras per la Carrera de San Jerónimo està cridat a ser fugaç. Quan reculli l'acta d'eurodiputat, si no abans, serà immune i té dret a acudir a la constitució del Parlament Europeu. A Espanya se li complica allargar gaire més la presó provisional.

Tribuna

Manel Larrosa. Arquitecte i urbanista

Habitatge i política de sòl

L'actual debat de l'habitatge i el paper del sector públic en facilitar-lo o, directament, en promoure'l com a públic comença a plantejar un aspecte clau que no és la construcció, sinó el seu suport, això és, el sòl. No són ni parets, ni instal·lacions o acabats allò decisiu, ni que siguin immobles nous o rehabilitats, sinó el valor del seu suport en l'entorn urbà. Si es descompta el valor del sòl, l'habitatge seria semblant al mercat de l'automòbil. En pots tenir de nou o de vell, de luxe o de segona mà, perquè és un mercat força més funcional que el monopoli immobiliari del lloc. L'emplaçament urbà implica context central o perifèric, equipat o no, amb una composició social o una altra, i això es paga i puja de preu.

I SI BÉ EL FET que el sector públic faci de promotor immobiliari és complicat i amb risc, tot i que prou viable, en canvi, crear sòl des del sector públic és molt més senzill. Només cal una gestió urbanística activa, amb una mirada a mitjà termini i no en la immediatesa del pressupost muni-

cipal de l'any, sinó amb una vista més enllà. És una política completament factible, tot i que estaria més en mans dels ajuntaments majors més que no pas dels petits, però l'acció mancomunada ho faria possible arreu.

SOBRE SÒL PÚBLIC es podria fer habitatge públic, i també habitatge promogut socialment per cooperatives i entitats i els municipis mantindrien una propietat del sòl que garantiria un control futur anti-especulatiu. I el resultat seria una política d'habitatge amb incidència en el conjunt del mercat i en la configuració social,

“Amb una gestió pública de creació de sòl es pot fer un urbanisme potent compromès amb l'habitatge social

en aspectes com la pluralitat dels barris, la no segregació social, l'emancipació dels joves, etc. I els efectes d'una política pública tindria efectes econòmics anticíclics, superant el fet que ara estem muntats en la muntanya russa que combina successivament especulació i crisi, de manera que sostindriem un sector més estable i, alhora, més productiu en favor d'una economia sense la distorsió de la renda immobiliària.

PER TOT PLEGAT, el món polític té el deure d'ordenar l'administració local per a fer possible un urbanisme potent compromès amb l'habitatge social i la construcció d'una societat més sòlida en serveis públics. La crisi, amb la conseqüència de l'empobriment general, demanen aquesta acció pública amb sentit econòmic i social. La intervenció via la creació de sòl és més potent del que pot semblar i més fàcil de posar en marxa del que es pensa. Amb una gestió pública de creació de sòl es podrà començar a incidir significativament. I, per a això, només cal pressió social i política amb capacitat de lideratge, començant pels nous electes municipals.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'altra cara dels "falsos becaris"

■ Carta en resposta a la notícia que va sortir a TV3 el dia 11 de maig del 2019, "Inspecció de Treball investiga falsos becaris a les universitats públiques".

Com a estudiant de 5è de medicina i becària a l'Institut de Llengües de la Universitat de Lleida (UdL), podria ser sospitosa de víctima d'un "contracte laboral encobert" per falta de relació entre els meus estudis i la beca.

Però no comparteixo, en absolut, aquesta visió. Pel que fa a la UdL, el departament on es va a fer de becari el tria un mateix. Si l'àmbit de la beca no és d'interès, la solució és tan senzilla com no demanar-la, i si es busquen pràctiques especialitzades fora de la universitat no és el mateix concepte.

Cada coordinador és diferent, però en principi els be-

caris tenen unes condicions que permeten compaginar els estudis amb la beca, impossibles de trobar si fos un contracte laboral. Entenen que ets estudiant, que d'un dia a l'altre et poden canviar una classe o que per algun motiu no puguis anar a treballar i hagi de recuperar les hores un altre dia. Tens condicions de becari, no de treballador.

La Inspecció de Treball a què vaig anar va ser una decepció. Només em van demanar què estudiava i quines tasques feia com a becària. No em van demanar si tenia interès per la beca o si les condicions eren les adequades, a la qual cosa hauria respost que sí sense cap dubte. Des de fa quatre anys soc professora d'anglès, per tant, tot i estudiar medicina, penso que dins la meua formació transversal aquesta beca m'haurà aportat molt.

En definitiva, és important

investigar si les condicions dels becaris són bones o no, però un enfocament equivocat pot posar en perill una gran oportunitat i flexibilitat a gent que necessita treballar a més d'estudiar, i que ha passat de treballar en llocs on no s'adaptaven als estudiants i amb condicions precàries a treballar a la universitat, amb unes condicions dignes i que aporten molt més del que es podria imaginar des de fora.

LAIA CODINA CORRONS
Manresa (Bages)

Messi i... amén?

■ D'entre les múltiples lectures que s'han pogut fer de la patacada del Barça a Anfield, n'hi ha una que, en general, ha brillat per la seva absència: la falta de lideratge –esportiu, però sobretot espiritual– durant el partit, i per la desconsideració a l'afició en no agrair-li la seva entrega al final del matx i pal·liar una mica el seu

abatiment. L'oblit de Messi és especialment dolorós perquè per la seva triple condició de crac, ídol i capità, estava obligat moralment a donar la cara. No és la primera vegada que l'argentí falla en un partit crucial, i no per això se l'ha de crucificar, ni de bon tros, però he trobat a faltar en la premsa esportiva catalana –i també en la culerada– un xic de coratge per reprovar la seva intocable figura. Segurament Messi és el millor futbolista de la història, però molt probablement no és el líder esportiu més gran. Per als *agnòstics* com jo, que relativitzem tota la parafernàlia sacralitzadora que envolta Messi i altres estrelles mediàtiques, vull acabar amb un brillant aforisme de Mario Benedetti: "No sé si Déu existeix, però si existeix, sé que no li molestarà el meu dubte."

ÒSCAR PUJOL ESCANERO
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“Demà [avui] ensenyarem al president Pedro Sánchez que la democràcia és més forta que la repressió”

Gabriel Rufián, PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Francesc Torralba. Director de la Càtedra Ethos de la URL

Hiperpaternitat

La hiperpaternitat és un mot que resumeix el comportament de certs pares que es comprometen tan intensament i extensament en l'educació dels seus fills que els controlen i els supervisen fins als més petits detalls de la seva vida privada. Intervenen en tots els aspectes de la seva vida escolar i social. Són pares tan obsessivament preocupats per l'èxit dels seus fills que els sobreestimulen amb tota mena d'activitats extraescolars. Controlen rigorosament el seu temps i no els deixen ni un espai lliure per fer la seva pròpia experiència social de la vida.

LA HIPERPATERNITAT es pot qualificar d'una forma de perversió que pretén modificar el nostre model educatiu tot augmentant la càrrega d'atenció dels infants i la càrrega de treball dels seus progenitors. Enfront d'aquesta tendència, cal subratllar que l'aprenentatge consisteix, justament, en l'experiència personal de certes contrarietats. El camí és, de fet, més rellevant que l'arribada i la dificultat estimula en l'infant la imaginació, la intel·ligència i la cooperació amb altres per trobar sortides. La hiperpaternitat, lluny d'estimular l'autonomia funcional de l'infant, l'atrofia i avala la pràctica del paternalisme i del proteccionisme.

LES BIOTECNOLOGIES aplicades a la vida humana emergent obren un munt d'interrogants. Mai com en l'actualitat, l'ésser humà havia tingut tantes possibilitats reals de modificar, alterar, manipular i transformar la vida humana emergent. Mai com ara el debat tecnològic havia estat tan present en l'esfera escolar. EmERGEIXEN iniciatives de tot ordre que, profundament enllaçades amb la tecnologia més sofisticada, tenen com a objectiu millorar, significativament, el rendi-

ment escolar dels infants.

EN AQUEST DEBAT s'està produint un desplaçament de l'anomenada eugenesia negativa, que s'havia proposat per evitar el desenvolupament de certes malalties de tipus hereditari amb el propòsit de no transmetre-les a les generacions futures, cap a l'eugenesia liberal, que ja no té una orientació terapèutica, sinó perfeccionista. Els

“Els transhumanistes s'oposen, amb virulència, a una regulació política de la genètica humana i, per tant, a l'eugenesia estatal, però defensen el millorament biotecnològic del 'nasciturus'”

transhumanistes s'oposen, amb virulència, a una regulació política de la genètica humana i, per tant, a l'eugenesia estatal, però defensen el millorament biotecnològic del *nasciturus*. És una qüestió de lliure de decisió, de consum segons la pròpia voluntat.

ELS IDEÒLEGS transhumanistes parteixen del supòsit que una mà invisible regularia automàticament les microdecisions individuals i que tot això garantiria les mutacions successives de l'espècie humana vers una nova espècie. La discussió no està centrada en si poden o no aplicar-se les biotecnologies en les primeres fases de la vida humana emergent per pal·liar alguna patologia congènita mitjançant la teràpia gènica. La qüestió que posa al bell mig de l'àgora el transhumanisme és l'imperatiu de modificar el *nasciturus* perquè neixi amb més prestacions, si es pot dir així, amb unes qualitats i capacitats millors de les que tindria si solament es deixés fer el seu curs natural.

ESCRIU MICHAEL SANDEL: “Tractar els fills com a dons és acceptar-los tal com són, no com a objectes del nostre disseny, o productes de la nostra voluntat, o instruments de la nostra ambició. L'amor dels pares no està en funció dels talents i els atributs que resulti tenir el fill.” Segons el professor de Harvard, podem escollir tenir o no tenir fills, exercir o no exercir la paternitat, però no podem escollir com volem que siguin. Acceptar els fills com un do no significa, però, tenir una actitud passiva enfront de les seves malalties o mancances. Acceptar-los com són significa acollir el seu misteri, tant allò de bell i de noble que hi ha en ells, com allò de lleig i de mesquí, però comprometre's activament a pal·liar les patologies que puguin patir.

De set en set

Enric Serra

El concert encara remuga

Encara ara convé continuar desmentint la teoria que un estatut de concert econòmic semblant al de Gernika (igual, menor o fins i tot millor) resoldria el conflicte entre Catalunya i Espanya. En ho-

res baixes o de punt mort del moviment independentista, aquest mantra retorna una i altra vegada com un caramel de consolació: “Si almenys tinguéssim això...” Si ho tinguéssim, és veritat, es resoldrien algunes mancances importants en el finançament dels serveis i de les inversions públiques, com deia dissabte passat Santiago Niño Becerra en una entrevista a *El suplement* de Catalunya Ràdio. Ara bé, ell mateix remarca que aquesta és una visió estrictament econòmica del problema, potser suficient des de la posició de l'any 2006 però avui completament desfasada i superada per l'anàlisi política, que és l'atzucac on ens porta qualsevol anàlisi raonada.

D'aleshores ençà han passat tantes coses que és imperatiu preguntar-se si, darrere de l'hipnòtic dring del diner, estariem disposats a continuar suportant els poders públics i privats espanyols, primer empesos per l'enveja i ara ja desbocats pel pendent de la venjança. La nosa totèmica de la monarquia, el lerroixisme governamental, el sabre de Dàmocles de l'exèrcit, la tafureria del Congrés i del Senat, la prepotència togada dels tribunals, la impunitat de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, el xantatge del lobby financer, les falsedats dels mitjans de comunicació peixats, el terrorisme verbal de les formacions polítiques unionistes...

La càrrega hipotecària de la supeditació de Catalunya a Espanya és tan gran i abusiva que la resposta és innecessària.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Josep Anglada, condemnat i inhabilitat

El polèmic polític ultradretà de Vic no es pot presentar com a cap de llista de Som Identitaris

Observatori Social i Econòmic de la Justícia

Un de cada tres advocats suspèn el funcionament de la justícia enmig de la pèrdua de jutges

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Diputats de ple dret

INSÒLIT Les Corts reben els cinc presos com a diputats i senador en un tràmit mai vist **XOC** El Suprem deixa en mans de Batet i Cruz el futur de Junqueras, Sánchez, Rull, Turull i Romeva **MÉS** Ells s'aferren a l'escó i alcen la veu i el líder d'ERC vol saludar Sánchez

David Portabella
MADRID

El Congrés i el Senat es van endinsar ahir en un escenari mai vist i van rebre quatre diputats i un senador que venien d'una cel·la de Soto del Real a recollir les seves credencials enmig d'un esforç oficial per fingir una normalitat extemporània. "Una situació absolutament irreal, surrealista", descriu un dels presos, el ja diputat de JxCat Josep Rull. Mentre la visita fugaç al Congrés d'Oriol Junqueras (ERC), Jordi Sánchez, Jordi Turull i Josep Rull (JxCat), i al Senat de Raül Romeva (ERC), revolucio-

nava els usos i costums de les Corts, el Tribunal Suprem traspassava a la futura presidenta del Congrés, Meritxell Batet, el primer tràmig de la legislatura, que també tindrà Manuel Cruz al Senat: abordar la suspensió dels cinc electes que el tribunal insinua que s'ha d'aplicar sense voler aplicar-la ell mateix com sí que va gosar fer el jutge instructor Pablo Llarena amb els diputats del Parlament.

El Congrés, si creia que ja ho havia vist tot amb el tinent coronel Tejero disparant trets a l'hemicicle el 23-F del 1981 en la investidura de Leopoldo Calvo-Sotelo i amb el diputat d'HB Josu Muguruza mort

a trets el 20 de novembre del 1989 a l'hotel Alcalá la nit abans del ple de constitució de la cambra, va descobrir ahir que en aquesta tretzena legislatura, entre els 350 escons, hi té quatre diputats –i al Senat, un senador– que es reconeixen com a presos polítics i que alcen la veu i s'aferren al seu dret a l'escó.

Vídeos de tots a Twitter

Després de ser conduïts en vehicles policials sense logotip de Soto del Real al pàrquing del Congrés i del Senat, els propietaris dels escons més atípics que han tingut mai les Corts van emplenar els fulls de les dades personals i la de-

claració d'activitats i no es van resignar a callar. Tot i el vet a la premsa a l'hora de fer preguntes als presos, ells el van esquivar enregistrant missatges gràcies als mòbils dels companys de grup que els ha-

El PP i Cs pressionen per apartar-los i Vox diu que són "cinc criminals"

vien rebut en arribar, com ara Gabriel Rufián i Carolina Telechea, d'ERC; Laura Borràs, Míriam Noguera i Sergi Miquel, de JxCat, i Jon Iñárritu, d'EH Bildu. "Som al Congrés, estem bé

perquè estem envoltats d'amics i de companys, i és un privilegi extraordinari. Els explicava que quan us veig a la tele que avanceu en grup i que sou 15 o sou 28 [més els 13 senadors], l'orgull és infinit. Ara el que cal és guanyar diumenge i portar el país a la llibertat", va compartir Junqueras, el primer de tots a fer escoltar la seva veu a Twitter, amb una crida explícita a votar ERC en les europees del 26 de maig. Que avui Junqueras tornarà al Congrés a totes ho va avançar Rufián, que va llegir una carta en nom d'ell per avisar que el líder pretén saludar "cara a cara" el president Pedro

Sánchez i la resta de líders parlamentaris quan sigui a l'hemicicle. "De fet, el més normal seria que Pedro Sánchez el saludés a ell i el felicités per haver guanyat les eleccions espanyoles a Catalunya el 28 d'abril", va reblar Rufián.

Sánchez i el vot de l'1-0

La resta de veus també van retronar a Twitter. "Soc al Congrés per recollir l'acta de diputat amb la voluntat de continuar servint tota la gent que l'1-0 vam anar a votar, tots aquells que vam expressar d'una manera digna, pacífica i democràtica la voluntat de ser lliures", va dir Sánchez. El cap de llista de

L'APUNT

El final del joc d'escons

David Brugué

Ahir es va acabar a tot el món la sèrie *Joc de trons*. No pateixin: si són dels pocs que la segueixen i encara no ho han vist, no farem *spoilers*. Però aquesta setmana no és l'únic joc que hauria d'arribar al final. També hauria d'acabar el joc dels escons, al Congrés. A partir d'avui, la mesa que aquest matí s'estrena ha de decidir si suspèn o no els presos polítics. Com si d'un High

Sparrow es tractés, el Suprem ja ha recomanat que sí. Que el passeig de la vergonya d'ahir no ha estat suficient i que, sense ells, el candidat al tron ho tindrà més fàcil per a la proclamació. I és quan els veus actuant així que et venen ganes d'un *dracarys*. Perquè el joc d'escons ja ha deixat massa cadàvers (polítics) pel camí i innocents engarjolats i desterrats.

ELECCIONS

Les frases

“Quan veig a la ‘tele’ que avanceu en grup i sou 15 o 28, l'orgull és infinit. Cal guanyar i dur el país a la llibertat?”

Oriol Junqueras
PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS

“Recollim l'acta amb la voluntat de continuar servint tota la gent que l'1 d'octubre vam anar a votar?”

Jordi Sánchez
PORTAVEU DE JXCAT AL CONGRÉS

“Que diputats que ho són gràcies a les urnes no impedeixin fer de diputats als presos per haver posat urnes?”

Jordi Turull
DIPUTAT DE JXCAT PER LLEIDA

“És una situació absolutament irreal, surrealista. No poder reunir-se i estar vigilat permanentment?”

Josep Rull
DIPUTAT DE JXCAT PER TARRAGONA

“Som polítics, fem política i en continuarem fent. He recollit l'acta, però no només l'acta?”

Raül Romeva
SENADOR D'ERC

“En Comú Podem aposta per la interpretació més garantista dels drets dels diputats electes?”

Gerardo Pisarello
DIPUTAT D'EN COMÚ PODEM

“Ja tenim redactat l'escrit per suspendre de manera automàtica els que han fet un cop d'estat?”

Albert Rivera
PRESIDENT DE CIUTADANS

“No tenim aquí cinc presos polítics, tenim cinc criminals, tenim cinc delinqüents?”

Macarena Olona
DIPUTADA DE VOX

Jordi Sánchez, Jordi Turull, Oriol Junqueras, Raül Romeva i Josep Rull, ahir, al Congrés dels Diputats i al Senat
■ EFE / ACN

t, de moment

JxCat no ocultava la por de ser apartat. “No sé quines seran les nostres possibilitats d'exercir democràticament el mandat que ens va donar el 28 d'abril, però a JxCat treballarem perquè un dia a Catalunya votar no sigui delictiu i puguem decidir conjuntament el nostre futur”, es va comprometre Sánchez.

Assumida la condició de diputat de ple dret, en espera de jurar o acatar avui la Constitució, Turull admetia les limitacions —“ens agradaria poder fer molt més del que de moment ens estan deixant fer”— i exigia a la mesa del Congrés —que tindrà una majoria progressista del PSOE i Podem amb cinc vots contra quatre del PP i Ciutadans— i a Batet com a presidenta que es respecti el dret a l'escó. “Esperem que els represen-

tants del Congrés dels Diputats, que ho són gràcies a les urnes, no impedeixin que puguem fer de diputats a aquells que hem estat tancats a la presó per haver posat urnes”, va desafiar Turull. Al seu torn, Josep Rull es veia com a protagonista

En Comú Podem avisa Batet que no n'avaloria la suspensió

d'una “situació absolutament irreal i surrealista” pel fet de “no poder fer reunions de grup” i d'estar “permanentment vigilats” i sotmesos a la “coacció de drets i llibertats” fonamentals. “La nostra no és només la causa de Catalunya, és la causa de la llibertat”, sentenciava Rull. Més com-

plicat ho va tenir Romeva des del Senat, que va publicar a Twitter: “Som polítics, fem política i en continuarem fent.”

Del 384 bis a l'article 21

Després de la visita d'ahir al registre i de la presència de tots avui a l'hemicicle, Batet ja sent la pressió al clatell del PP, Cs i Vox —fins i tot abans de ser elegida— perquè aparti els presos. El jutge Llàena va fer un particular joc de paraules amb l'article 384 bis de la llei d'enjudiciament criminal (Lecrim), ideat per als terroristes: allà on es parla de “rebels”, ell hi va encabir els acusats pel delictiu de rebel·lió i això li va servir per suspendre els electes. Ara, a més del 384 bis de la Lecrim, en el cas concret del Congrés hi ha l'article 21 del reglament de la cambra,

que amenaça els presos amb la suspensió “quan, concedida per la cambra l'autorització objecte d'un suplicatori i ferma l'ordre de processament, es trobin en situació de presó preventiva i mentre duri aquesta situació”, estipula l'esmentat article 21 del reglament del Congrés.

Pugna del PP, Cs i Vox

Les tres dretes rivalitzen a l'hora de patrocinar que els presos siguin apartats. Mentre que Pablo Casado veu com un “escarni” la seva mera presència i Albert Rivera es vanta de tenir redactat l'escrit que enviarà avui a la mesa per “suspendre de manera automàtica els que han fet un cop d'estat”, la debutant diputada de Vox Macarena Olona va oferir un tast del que serà la ultradreta a l'hemicicle.

“No tenim aquí cinc presos polítics, tenim cinc criminals, tenim cinc delinqüents”, va dir Olona. La diputada de Vox fins i tot va equiparar Junqueras, Sánchez, Turull, Rull i Romeva a “un altre carnisser com Josu Ternera”, suggerint que els presos polítics ho són.

Batet, però, ja sap que no tindrà l'aval de Podem. Per part dels comuns, el diputat Gerardo Pisarello —futur secretari primer de la mesa del Congrés— aposta per la interpretació “més garantista” en defensa dels drets dels electes. Des de JxCat, Laura Borràs confia en Batet com a protectora dels drets dels que dormen a Soto del Real: “Els estan convençuts que la mesa del Congrés defensarà els drets dels diputats i això implica defensar-los a ells.” ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

Josep Rull, Jordi Sánchez i Jordi Turull, ahir al Congrés després d'acreditar-se com a diputats. A la dreta, Oriol Junqueras amb Gabriel Rufián ■ ACN

Ses Senyories els presos

AIRE • Els presos veuen per primer cop els carrers de Madrid en un trasllat i els rep un dispositiu policial que Rufián veu propi de la vigilància de Pablo Escobar **REGAL** • Els diputats són rebuts pels seus amb entrepans del bar del Congrés **LOT** • No els donen el mòbil ni la tauleta, però sí la cartera d'electe sense poder-la dur a la presó **GEST** • La popular Ana Pastor imposa un tracte de dignitat

David Portabella
MADRID

Durant catorze setmanes han viscut tres o quatre trasllats setmanals des de Soto del Real a la plaça Vila de París, on hi ha la seu del Tribunal Suprem que els jutja, però tots eren desplaçaments a les fosques en què Madrid tenia el color de l'interior de la furgoneta amb el logotip de la Guàrdia Civil que proscriu l'entrada de la llum. Per primera vegada des del seu empresonament, els diputats Oriol Junqueras, Jordi Sánchez, Jordi Turull i Josep Rull i el senador Raül Romeva van poder veure ahir els carrers de Madrid banyats per la llum del sol. “Sempre els traslladen en furgonetes amb els vidres tintats i avui han pogut veure el paisatge”, recalcava el republicà Gabriel Rufián com si convidés a pensar que són els petits detalls per a un pres. I el d'ahir era un viatge especial per als cinc: tots van pujar a un vehicle sense logotip amb la convicció de ser pres polític i van tornar a Soto del Real havent conquerit el tractament d'Excel·lentísim Senyor o Sa Senyoria.

El dia va despertar al Congrés

amb la policia jugant a fet i amagar de les vuit a les deu del matí, dues hores en què una cinquantena d'agents van prendre posicions a la Carrera de San Jerónimo, al carrer Zorrilla i al carrer Cedaceros. La vistositat del desplegament incloïa el desembarcament dels agents de la brigada del subsol amb un ganxo a la mà per aixecar les tapes de les clavegueres. “Que avui i aquí Oriol Junqueras, Raül Romeva i la resta no puguin parlar a la premsa és una

La policia espanyola jugava a despistar fins al punt que la comissària Ramos va sortir a revisar l'entrada falsa

terrible anomalia i demà tornarem a veure un dispositiu policial com si vingués Pablo Escobar o Bárcenas”, denunciava Rufián. Per acabar de despistar les càmeres, la comissària en cap del Congrés, Concepción Ramos, fins i tot va sortir a supervisar una entrada, la del carrer Zorrilla, que ella ja sabia llavors que no seria l'entrada dels presos polítics.

Després de la formalització al pàrquing subterrani del canvi de custò-

dia de la Guàrdia Civil al cos de la policia espanyola, que és el que vetlla per la seguretat al Congrés, per l'ascensor de la primera planta van aparèixer Junqueras, Turull i Rull –amb el pin de conseller de la Generalitat i amb una flor groga a la solapa– i Sánchez, amb un llaç groc. El recorregut fins a les sales de la burocràcia era acompanyat per un núvol de companys com ara Gabriel Rufián i Carolina Telechea, d'ERC; Laura Borràs, Míriam Nogueras i Sergi Miquel, de JxCat, i Jon Iñárritu i Marian Beitialarrangoitia, d'EH Bildu. Els companys de grup van pensar que els presos voldrien fugir per un dia de l'esmorzar del penal i els van comprar entrepans al bar del Congrés per regalar-los un esmorzar diferent del que prenen habitualment a Soto del Real. A Raül Romeva, al Senat, l'esperava una delegació amb Mirella Cortès al capdavant.

Que Ses Senyories els presos no són com la resta ho van descobrir aviat, quan els uixers del Congrés no els van fer entrega del mòbil i la tauleta propis del lot de nou diputat perquè la situació de pres preventiu els condemna a la incomunicació. Sí que van rebre, en canvi, la cartera de diputat, amb la condició que la deixes-

1

hora van passar al Congrés els quatre diputats conduïts des de Soto del Real per formalitzar les seves credencials com a diputats de ple dret.

sin en custòdia als companys de grup perquè no tenen autoritzat entrar-la a la presó.

Com que es donava la paradoxa que la providència del Tribunal Suprem prohibia reunir-se amb el grup i dirigir-se a la premsa el dia del ple de constitució –avui–, però no deia res explícit del dia d'ahir, el personal del Congrés assumia les ordres del jutge Manuel Marchena –“degudament custodiats” i “reintegrats amb la màxima brevetat possible”– com un vet a tot contacte. Però va ser la popular Ana Pastor, la presidenta del Congrés sortint, qui en l'últim dia de servei va imposar al funcionariat l'acollida als presos amb un tracte de dignitat propi de Ses Senyories. I així va ser com ells van poder enregistrar vídeos amb mòbils prestats per fer arribar els seus missatges i van poder abraçar sense limitacions els companys del grup, un formalisme que té aroma de privilegi per a un pres que viu les visites amb un vidre separador. “Quina presidenta del Congrés és més fiable en l'enfrontament amb els separatistes, Ana Pastor o Baret?”, exclamava retòricament ahir Pablo Casado davant dels seus, sense saber encara que la popular Pastor no s'alimenta de la revenja. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Artadi denuncia traves de Maragall a Puigdemont a l'exili

La candidata de JxCat critica que l'alcalde d'ERC intentés "aïllar" el president negant-li l'ús de la delegació del govern a Brussel·les quan era conseller ■ El republicà obvia la polèmica

Els doctors Bonaventura Clotet i Josep Maria Llovet, amb la candidata Elsa Artadi ■ JxCAT

Emili Bella
BARCELONA

Elsa Artadi va acusar ahir el seu antic company d'executiu Ernest Maragall d'haver aplicat "pràctiques que portaven a l'aïllament" del president exiliat Carles Puigdemont en haver-li negat, quan era conseller d'Acció Exterior, l'ús de la delegació del govern a Brussel·les. La número 2 de Junts per Catalunya per Barcelona va atribuir aquestes traves a

la "incomoditat" que provocava a l'ara alcaldable d'ERC a la capital la utilització que el president pogués fer de la seu. "No hi ha hagut mai cap problema que un president de la Generalitat faci servir la delegació. És el més normal. Al senyor Maragall això l'incomodava, i intentava que el president Puigdemont no la fes servir. Això ho explico jo però ho sap tota la comunitat catalana de Brussel·les", va revelar Artadi en un col·loqui d'*El Pe-*

riódico en què va substituir el cap de llista, Joaquim Forn, empresonat a Soto del Real. La candidata va retreure a Maragall que "podria haver tingut una actitud més facilitadora" cap a Puigdemont mentre era conseller i va aprofitar per furgar en l'origen socialista del republicà: "Maragall és molt diferent d'ERC."

Alhora, l'exconsellera i exportaveu de la Generalitat va demanar als republicans que mantinguin la

Bonaventura Clotet, amb JxCat

Una seixantena de científics i metges compromesos amb la recerca en biomedicina i ciències de la salut han signat un manifest de suport a les candidatures de JxCat a les eleccions del 26-M, l'europea de Carles Puigdemont i la de Quim Forn a Barcelona. Entre els firmants hi ha Bonaventura Clotet, Manel Esteller, Josep Maria Llovet, Oriol Mitjà, Àngels Escorsell i Alcía Ca-

sals. Aposten per un consistori que fomenti que la capital esdevingui líder en atracció de talent científic a Europa. "Des de la diversitat de les opcions sobiranistes, donem suport a aquest manifest en defensa de la ciència", afirmen. També insten totes les forces sobiranistes a consensuar una agenda d'impuls a la recerca per a Barcelona i Catalunya.

"unitat" sobiranista, ja que, al seu parer, és el que demana la majoria de l'independentisme. "No anem en contra de ningú, fomentarem al màxim la unitat i per això ens inquieta que algunes formacions polítiques prefereixin fer un canvi de rumb i buscar altres aliances o tenir un altre tipus de polítiques", va assegurar Artadi, acusant ERC de preferir els comuns.

Maragall va obviar el dard sobre la delegació, no hi va fer cap referència en el seu míting de la tarda, mentre que, des de Brussel·les, Puigdemont va secundar el retret d'Artadi: "Crec que no ha acusat a ningú, ha constatat un fet que la gent pot comprovar durant un any i mig." "Hi

La frase

“Maragall intentava que el president Puigdemont no fes servir la delegació a Brussel·les?”

Elsa Artadi
CANDIDATA NÚMERO 2
DE JxCAT A BARCELONA

ha poques persones en la política catalana que tinguin el rigor d'Elsa Artadi", va defensar, sense concretar quants cops Maragall li hauria vetat la delegació. Puigdemont va puntualitzar que actualment, amb el substitut de Maragall a Exteriors, el conseller d'ERC Alfred Bosch, aquestes traves ja no tenen lloc: "Sempre he donat suport a l'acció exterior de la Generalitat, al marge de les actituds encertades o desencertades d'alguns dels seus responsables, que no és el cas del conseller Bosch." ■

BPC-CIUTADANS

L'exfiscal en cap Magaldi dona el seu suport a Valls

El candidat de Barcelona pel Canvi-Ciutadans, Manuel Valls, va pronunciar ahir una conferència al Col·legi d'Advocats de Barcelona en què va afirmar que "no hi pot haver equidistància" entre aquells que respecten l'estat de dret i la Constitució i aquells que "l'han trencat". A més, va anunciar el suport de personalitats del món jurídic com Ana María Magaldi, exfiscal en cap de Barcelona. ■ J.R.

BARCELONA ÉS CAPITAL

Acte polític de Graupera en un pis turístic il·legal

"Surt més a compte tenir aquest pis llogat com a pis turístic que no viure-hi pagant-lo amb una feina." Aquesta és, en opinió de l'alcalde de Barcelona és Capital, Jordi Graupera, la principal problemàtica a la qual cal posar remei per desincentivar la proliferació de pisos turístics a Barcelona, ja que "això porta a una ciutat que només es pot dedicar a l'economia de serveis i al turisme, fet que pro-

voca que les feines i els salaris siguin cada vegada més precaris", va afegir. Graupera va presentar el programa de turisme en un pis turístic il·legal llogat a través d'un portal web. Graupera va defensar que a mitjà termini els pisos turístics amb llicència "s'han d'agrupar en un mateix edifici i els propietaris han d'oferir uns serveis que pal·lin les conseqüències negatives d'aquest allotjaments". ■ J.R.

Graupera atenent els mitjans en un pis turístic il·legal ■ EPA

PP

Bou promet 4.500 places de residència

El candidat del PP a l'alcaldia de Barcelona, Josep Bou, va proposar ahir concertar 4.500 places de residència per a gent gran a la ciutat, així com augmentar les hores d'atenció domiciliària fins arribar a dotze per setmana i obrir 500 places més en centres de dia amb finançament públic. Bou va garantir que, si és alcalde, "exigirà" al govern que compleixi els seus compromisos pendents. ■ REDACCIÓ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Colau accepta el repte i hi haurà debat amb Maragall

■ Els dos principals candidats a l'alcaldia de Barcelona acorden finalment un cara a cara després del sí de l'alcaldessa ■ El republicà ho interpreta com un intent dels comuns de recuperar terreny

Òscar Palau
BARCELONA

Hi haurà cara a cara entre Ada Colau i Ernest Maragall. Tot i que encara no se sap quan ni on, els dos candidats a priori més ben situats per assolir l'alcaldia de Barcelona s'enfrontaran finalment en un debat que el republicà demanava des de feia setmanes, i a què l'alcaldessa havia donat allargues fins ahir, proposant fins i tot fórmules amb altres candidats. "Ara que totes les enquestes confirmen que només dues opcions podem guanyar el proper 26-M, és el moment de fer aquest debat. Ernest Maragall, contrastem idees i propostes sobre Barcelona?", el reptava Colau, en un tuit a les quatre de la tarda. El republicà li va acceptar el desafiament en el míting del vespre a Gràcia: "No tinc cap inconvenient si vol un debat amb mi per contrastar oportunitats", li responia, sempre que els seus

Maragall i Alamany, en el míting d'ahir al vespre a la plaça de la Revolució d'Octubre de la vila de Gràcia ■ ACN

equips trobin "un forat en l'agenda" aquests dies, per la qual cosa no hi hauria d'haver cap problema a priori. Després de setmanes de negatives, això sí, Maragall interpretava el sí com un últim intent de Colau "de recuperar el terreny que ja ha perdut". "És evident que si ho fa ara és

perquè sap que anem a davant, sap que anem a guanyar", apuntava. La seva número 2, Elisenda Alamany, molt crítica amb la gestió dels comuns, també ho veia com un intent d'aplegar "el vot útil no independentista".

És clar que abans ja hi havia dit la seva el candi-

dat socialista, Jaume Collboni, per a qui no serà "un cara a cara, sinó una primera cita, un *first dates* per escenificar el seu pacte, perquè tots dos ja han dit que volen pactar, per subordinar la ciutat al procés independentista". "I contra això només hi som nosaltres", conclouia.

La frase

“Prou d’insultar-nos amb aquests intents barroers de seduir-nos amb gestos simbòlics”

Ernest Maragall
ALCALDABLE D'ERC A BARCELONA

Maragall, en tot cas, el que va demanar de nou va ser el vot útil dels independentistes, dels progressistes que vulguin un projecte transformador i defensor de drets i llibertats, i dels decebutos amb el govern dels comuns els últims anys, ja que es va presentar com l'única alternativa que pot assolir l'alcaldia. El republicà, a més, es va recordar dels socialistes per retreure'ls els "intents barroers" de "seduir-los amb gestos simbòlics", com la presidència de dos catalans a les cambres espanyoles. "No són càrrecs el que volem, el que exigim és diàleg, respecte i reconeixement dels nostres drets; volem un referèndum d'autodeterminació", etzibava.

El president del Parlament, Roger Torrent —que va tenir un lapsus en referir-se com a Pasqual a qui confia que sigui el futur alcalde—, es mostrava il·lusionat pel "doble salt històric" que hi ha l'oportunitat de fer el 26-M: tenir un alcalde independentista a la capital i dur un pres polític com Oriol Junqueras al Parlament Europeu. Com Maragall, Torrent es va felicitar per la imatge ahir del líder republicà felicitat al Congrés, que també va resumir el quart a la llista europea, Jordi Solé: "Avui la repressió espanyola s'ha estavellat contra un somriure, el de l'Oriol." ■

Collboni assegura que Cultura tindrà un 7% del pressupost de Barcelona

■ El ministre José Guirao assegura que Colau no té cap projecte cultural

Joan Rueda
BARCELONA

L'alcaldable del PSC a l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, va prometre ahir que si és alcalde augmentarà el pressupost en Cultura del consistori fins que signifiqui un 7% del total, un 5% per a l'Institut de Cultura de Barcelona i un 2% per als districtes. El líder socialis-

ta va recordar que en el període de temps en què va ser al govern de Barcelona en aquest mandat, va aconseguir augmentar-lo un 15%, fins a significar un 5%. "El pressupost de Cultura de la Generalitat significa un 0,7% del total", va detallar en un acte celebrat a La Perla 29 en què, acompanyat del ministre de Cultura en funcions, del PSOE, José Guirao, va desgranar el seu programa en aquesta matèria.

Per l'alcaldable, el primer compromís és fer que Barcelona recuperi el lideratge cultural, a més de

donar suport a la creació local, de públics, fomentar els hàbits culturals i les indústries culturals. "Tot això no es pot fer sense diners", va sentenciar Collboni. El cap de llista socialista també va demanar programacions de museus que atreguin, a més de turistes, públic local, i que de projectin la ciutat internacionalment. Tot plegat, es pot fer amb més pressupost però també amb col·laboració privada, que Collboni va defensar.

El ministre Guirao, per la seva banda, va lamentar l'"abstracció" en què es

Collboni amb Guirao, en l'acte d'ahir a la tarda ■ EFE

troba, al seu parer, part del sector cultural barceloní, que els últims anys s'ha vist frenat per "barreres ideològiques o d'un altre tipus" i per l'absència d'un "projecte cultural" a la ciutat. "No hi ha projecte cultural ara mateix a Barcelo-

na: hi ha trets per aquí i trets per allà, i quan es dispara en tantes direccions normalment no s'encerta cap objectiu", va subratllar el ministre.

"Soc aquí per donar suport a aquell sector cultural de Catalunya i Barcelo-

na que vol progressar, que vol sortir de l'abstracció, al qual les barreres ideològiques o de qualsevol altre tipus estan impeding creïxer, desenvolupar-se i manifestar-se amb tota la seva profunditat", va sentenciar Guirao. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aposta per unir la cultura i l'educació

■ Subirats veu bàsic recuperar el fons de bicapitalitat i fer l'estatut de l'artista per endegar les polítiques culturals

Jaume Vidal
BARCELONA

Després que dissabte passat la candidata de Barcelona en Comú a la reelecció com a alcaldessa, Ada Colau, es va comprometre a donar "màxima importància" a la cultura en cas que tingui un segon mandat al capdavant de l'Ajuntament de Barcelona i va reconèixer que en aquest àmbit el seu govern no va "començar del tot bé", ahir en una trobada amb periodistes el número dos de Barcelona en comú, Joan Subirats, que ha estat l'encarregat de redreçar en la segona part del mandat la mancança a la qual al·ludia Colau, va explicar en una trobada amb periodistes quines seran les seves línies en cas de guanyar. "Pensem que a l'Estat, al

govern del PSOE i de Podem, entri o no entri, una de les condicions que des de Barcelona posarem i que treballarem perquè estigui present en el debat del PSOE i Podem és resoldre el tema de l'estatut de l'artista, per evitar precarització del sector, i recuperar el fons de bicapitalitat." Subirats creu que la seva pèrdua fa que Barcelona i Catalunya estigui en desavantatge, i d'aquesta manera es podria augmentar de 90 a 100 els euros que l'Ajuntament dedica a cultura per habitant, que és el que inverteixen ciutats com Bilbao o Berlín.

Aquest augment s'enfocaria a la creació de residències culturals, de les quals aspira a tenir un centenar; a la conversió del canòdrom en un equipa-

ment sobre cultura digital, "que és de fet pel que es va crear", i a la creació d'espai fix per al circ, que probablement seria al port.

Sense voler crear una filмотeca municipal, Subirats voldria apostar per un circuit en què es projectin films relacionats amb la ciutat que "després d'un gran esforç de producció acaben projectant-se només uns quants dies". Per això es voldria comptar amb sales *off* com el Zumzeig, els Texas i els Girona, i també especialitzant algun centre cívic. Per crear un teixit cultural que brolli des de sota, Subirats veu fonamental aprofundir la relació entre educació i cultura, apostant per incorporar la sisena hora a les escoles públiques on ja hi ha activitat cultural del pla de barris. ■

El pavelló Victòria Eugènia, a Montjuïc, que s'utilitzarà per ampliar el MNAC ■ ALBERT SALAMÉ

El MNAC, el Macba i l'Hermitage

"Hem enviat el conveni de cessió del pavelló Victòria Eugènia al Mnac." Aquest anunci que fa l'Ajuntament aplanar el camí per satisfer les aspiracions del MNAC d'ampliar el seu espai expositiu i acostar-lo més a la plaça Espanya. De moment s'ha cedit la meitat del pavelló, del qual s'han substituït les cobertes d'uralita i s'han habilitat les condicions de temperatura a les que Subirats es va referir com a "aptes per un espai de fira". "No sé si són les condicions

per a un museu", hi va afegir. L'altra meitat la mantindrà Fira de Barcelona fins al 2022. La data de posada en marxa dependrà del pressupost, "per això, tot i que sigui un espai del MNAC, ens agradaria que també pogués ser utilitzat per la Fundació Miró, CaixaForum o el Pavelló Mies van der Rohe", va dir Subirats.

Pel que fa al Macba va dir que hi ha molts "detalls per resoldre" i va explicar que l'Ajuntament encara treballa en la possibilitat que el Macba

s'ampliï subterràniament ocupant el pàrquing

Pel que fa al museu de l'Hermitage, Subirats va explicar que el projecte tècnic ha estat aprovat pel Port i ha passat a l'Ajuntament, que haurà de decidir en funció de tres formes. després que ja s'ha canviat la requalificació del terreny: un de mobilitat, un altre de viabilitat i quin és el pla artístic, que a hores d'ara només se sap que el projecte dedica només una quarta part de superfície espai expositiu.

LA CRÒNICA

David
Castillo

Una societat d'escudella barrejada

Potser perquè la tarda era fresca –ho va repetir fins a quatre cops al Fort Pienc–, Ada Colau no va ser la mateixa que diumenge al Carmel. En jornada festiva i acompanyada de Pablo Iglesias i Alberto Garzón, la Colau va estar inspirada, fins i tot il·luminada. Ahir es va deixar contagiar per les condicions climàtiques adverses –tampoc plovia ni feia vent o massa fred– i potser pel to professoral que va adquirir el míting, envoltada per mestres que no van tenir cap inconvenient a repetir-se i donar-nos la xapa. No dic que no fos interessant, però el discurs cansava per ambigü o pel fet d'oferir solucions improbables davant la realitat d'un alumnat que va clarament per una

història a la qual els professors es mostren refractaris i ploricons. ¿Com dominar la infinita possibilitat de jocs de l'*smartphone*, viatjar fins a Mart o caure absort davant d'un carnaval musical?

Ningú dels presents va parlar del tema sinó d'una etèria concepció clàssica de l'ensenyament, de segregació escolar o del repte de garantir justícia social. Semblaven discursos dels anys de les espanyes mentre el món es mou a un ritme trepidant. Entre els mestres, Jaume Cela va oferir la frase pintoresca de la trobada dient que la nostra era "una societat d'escudella barrejada". L'exconseller d'Educació gironí Joan Manuel del Pozo, amb un to d'un cert franciscanisme va llançar el seu

Ada Colau, amb Joan Subirats i Joan Manuel del Pozo ■ DANIEL BARTOLOMÉ

eslògan: "La vida és educació." També va citar el segon poeta, Rainer Maria Rilke, mentre que Cela ho havia fet amb David Jou. Un servidor, amb la periodista del costat, estudiàvem les races canines que duïen els assistents preguntant-nos si havien portat els gossos a *Per una Barcelona que educa* o simplement els havien baixat a fer pipí. Tampoc va tenir el seu dia Joan Subirats, que té bon discurs però tendeix a la malenconia, com si es trobés una mica desplaçat, absent. Ada Colau, que és una persona àgil i amb bon cor, es va equivocar amb el tòpic de les escoles públiques i les concertades. Caldria parlar de millorar la pública, no atacar qui lluita al teu costat. Amén. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'habitatge, en campanya

PROBLEMES • Els candidats de BComú, ERC, PSC, JxCat i CUP reconeixen que no s'ha resolt l'alt preu del lloguer i els desnonaments **SOLUCIONS** • Regular el preu del lloguer, crear més pisos públics i expropiar els buits, algunes propostes

Rosa M. Bravo
BARCELONA

Que l'habitatge és un problema a Barcelona ho van reconèixer ahir tots els alcaldables en el debat electoral que van organitzar el digital Crític i entitats com ara la PAH i el Sindicat de Llogaters. I que no hi ha una única fórmula per resoldre el preu desmesurat del lloguer i els desnonaments és una evidència que queda palesa especialment en campanya electoral, amb unes propostes, però, que no estan radicalment allunyades, tal com es va desprendre de les idees que van expressar Ada Colau –BComú–, Jaume Collboni –PSC–, Ernest Maragall –ERC–, Albert Civit –de JxCat–, va substituir Elsa Artadi en bona part del debat –i Anna Saliente –CUP–. I és que van posar l'accent en la necessitat de donar resposta a les famílies en risc de desnonament, de buscar fórmules per evitar-los, d'aconseguir més habitatge públic, de posar fre al preu dels lloguers...

I a partir d'aquí, els matisos. Civit, Maragall i Collboni van recordar la necessitat de coordinació entre les diferents administracions. Collboni va demanar "recuperar el consens", mentre que Civit va insistir que "cap administració pot resoldre sola el problema". Colau, des de la posició que li dona l'alcaldia, va tractar de fer balanç del mandat i tant va fer bandera dels "1.000 desnonaments que hem aturat" i dels "4.600 pisos públics que estaran construïts el mandat vinent" com va atacar la Generalitat. Va acusar el govern, entre altres coses, de "deure 1.000 pisos" a la mesa d'emergència constituïda per Ajun-

D'esquerra a dreta, Anna Saliente, Albert Civit, Laura Aznar -la moderadora-, Ada Colau, Ernest Maragall i Jaume Collboni ■ ACN

tament i Generalitat per respondre a 450 famílies que estan en risc de perdre l'habitatge. La crítica va anar tant cap a l'actual executiu com a Ernest Maragall, a qui va acusar de no haver fet res ni des del PSC ni des de la Generalitat. Civit no va voler entrar en el cos a cos. "No ens tirem els plats pel cap. Treballem junts", va demanar, i va apostar per la compra d'habitatge de segona mà.

Collboni, al seu torn, va qualificar de feble el pla d'habitatge de Colau i va apostar pel paper avalador que pot tenir l'Ajuntament per evitar desnonaments, per crear un fons de 15 milions d'euros per a

"subvencions reemborsables per impagament d'hipoteques" i per reactivar el ritme de construcció d'habitatge protegit. Tant ell com Maragall van apostar per recuperar pisos buits, i Civit va insistir en la necessitat d'activar sòl pendent d'urbanitzar per construir uns pisos amb lloguers un 25% inferiors al preu de mercat. Saliente va advocar, al seu torn, per expropiar els pisos buits dels grans tenidors i per regularitzar les ocupacions. També va qüestionar si cal construir mentre hi hagi pisos buits, i en cas que es faci, que es creï una constructora municipal. "Els particulars no volen renunciar al lucre", va recordar. Tots

Bou i Valls, absents

El candidat del PP, Josep Bou, i el de Barcelona pel Canvi-Cs, Manuel Valls, no van assistir al debat. Bou va anunciar ahir que vol construir 8.000 pisos públics i facilitar que 13.000 locals en desús serveixin per a habitatge de lloguer. Valls afirma que aconseguirà 10.000 pisos amb protecció.

van expressar la necessitat de limitar el preu del lloguer, però Saliente i Colau van retreure que el govern ho planteja ara en la campanya electoral, i la candidata de Barcelona en Comú va dubtar que jurídicament sigui factible.

Es va debatre també l'impacte del turisme, i Saliente va apostar per una reducció del 50% del nombre de turistes per al 2030, mentre que la resta de candidats van optar pel creixement zero. Colau va reivindicar la regulació que s'ha fet a través del Peuat, mentre que Artadi va reclamar que els beneficis del turisme es reparteixin a tota la ciutat, com també ho va demanar Collboni. ■

assessors
POUS
fiscal comptable i jurídic

Declaració de la renda per a particulars

MÉS DEL 70% DELS ESBORRANYS DE LA DECLARACIÓ DE LA RENDA TENEN ERRORS

SI NO VOLS PAGAR MÉS DEL QUE ET TOCA T'ESPEREM A POUS

Truca'ns ara **93 790 39 45**
o demana'ns hora a: txell@finquespous.cat

La tranquil·litat i seguretat d'un equip professional - 93 790 39 45 · C/ Pujol, 20 - 08301 · MATARÓ

www.finquespous.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Inhabiliten Anglada, que queda fora de la cursa electoral a Vic

■ L'Audiència ratifica la sentència de dos anys de presó per l'amenaça a un menor i la junta electoral l'expulsa de candidat

D. Brugué
VIC

L'ultradretà Josep Anglada no podrà tornar a ser regidor de l'Ajuntament de Vic. La junta electoral de zona ha decidit expulsar-lo com a cap de llista de Som Identitaris a la població. La decisió es produeix després que ahir l'Audiència de Barcelona confirmés la sentència ferma d'inhabilitació com a càrrec públic i dos anys de presó per haver amenaçat a través Twitter un militant d'Arran Vic quan aquest era menor d'edat. Anglada va fer servir la xarxa social per publicar fotografies del menor i dirigir-li qualificatius com ara "perroflauta, antisistema i filoetarra". Des de la denúncia dels fets, que van passar l'any 2013, fins a la sentència ferma han passat gairebé sis anys, ja que el procés s'ha anat dilatant perquè Anglada va presentar recurs d'apel·lació, que és el que ara s'ha resolt.

La llista de Capgirem Vic-CUP va reaccionar ahir mateix presentant una denúncia a la junta electoral en la qual es demana que s'impugni la candidatura d'Anglada, ja

Anglada, durant un ple de l'Ajuntament de Vic ■ A. AGUILAR

Instal·lat en la polèmica

La figura de Josep Anglada ha estat lligada a la polèmica. Les seves posicions d'ultradreta i les declaracions xenòfobes li han portat sovint molts maldecaps i sortides to. Justament té un altre procediment judicial obert perquè a l'acte que es va fer a Vic l'agost del 2017, arran dels

atemptats de la Rambla de Barcelona, s'hi va presentar exhibint cartells amb lemes xenòfobs, fet que va generar una discussió amb altres regidors que va acabar amb una agressió al regidor Arnau Martí i una denúncia de l'Ajuntament de Vic als jutjats.

que la llei electoral preveu expressament que els condemnats a presó amb sentència ferma són inelegibles durant el període que

duri la pena.

La junta electoral va resoldre ahir mateix el recurs, donant la raó a Capgirem Vic-CUP i acordant

la prohibició que el cap de llista de Som Identitaris es presenti. Per això insta la candidatura a confeccionar de nou les paperetes sense la presència d'Anglada, ja que si no ho fan així, els vots seran considerats nuls. Això a priori suposaria que Marta Riera, la número 2 de la formació, sigui la cap de llista. Tampoc es pot descartar que finalment la candidatura es faci enrere. De fet, ahir des del partit no es va fer cap comentari i l'última entrada a xarxes socials era justament d'Anglada diumenge dient que serien "la sorpresa" a les urnes.

Des d'Arran es va celebrar la decisió de la junta electoral perquè això posa fi "a setze anys de la presència a l'Ajuntament de Vic d'aquest feixista reconegut, exmilitant de Fuerza Nueva i exlíder de Plataforma per Catalunya". També lamenten que hagi estat capaç de proferir odi contra les persones migrades i el col·lectiu femení, entre d'altres.

Condemna prèvia

Anglada no hauria d'entrar a presó per aquesta condemna, ja que no supera els dos anys i un dia. Però això seria si no tingués condemnes anteriors de presó. Anglada ha estat un personatge molt polèmic, i el 2018 l'Audiència de Barcelona ja el va condemnar a un any de presó per haver comès el delictes de revelació de dades reservades de caràcter personal quan el 2014 va publicar el cotxe i la matrícula de Roberto Hernando, el secretari general de Plataforma per Catalunya quan el partit que Anglada va fundar el va expulsar. La sentència, però, no és ferma. ■

El fotoperiodista Jordi Borràs, en una imatge d'arxiu. Ara el fiscal demana l'arxivament de la causa contra ell ■ JOSEP LOSADA

Petició de presó per al policia que va agredir Borràs

■ El fiscal demana dos anys i que s'arxivi la causa contra el fotògraf

Redacció
BARCELONA

La fiscalia demana dos anys de presó per al policia nacional que el mes de juliol passat va agredir el fotoperiodista Jordi Borràs després de reconèixer-lo per un carrer del Barri Gòtic. El fiscal considera que l'inspector de la brigada d'informació és autor d'un delictes de lesions amb l'agreuja de discriminació per motius ideològics. A més, també sol·licita la inhabilitació especial pel dret de sufragi passiu durant el període de la condemna, així com que indemnitzï Borràs amb 7.500 euros per les lesions

patides, tant físiques com psicològiques.

Segons va informar el mateix fotògraf a Twitter i el digital *El Món*, per al qual treballa, el ministeri públic demana el sobreseïment de la causa contra Borràs –que va ser denunciat pel policia–, ja que no "queda acreditada la seva participació en les lesions patides per l'acusat". Segons l'escrit, no queda demostrat que el fotoperiodista donés un cop de puny al front a l'agent de la policia espanyola. L'agressió es va produir al carrer Capellans de Barcelona quan el fotoperiodista sortia de cobrir un acte a l'Ateneu Barcelonès. ■

OPINIÓ

Fets, no paraules...

"Fets, no paraules." Era el lema de campanya del PSC del 2008. Un eslògan gravat rere la imatge seriosa de qui va ser president de la Generalitat, José Montilla. L'eslògan venia a indicar de manera sublimar que s'havia acabat el temps de fer volar coloms. Sense citar l'autoria en el món polític, el lema continua sent utilitzat a tot arreu que es

demanen aspectes concrets i factibles. Ara mateix, a pocs dies que acabi l'actual cicle electoral, el prec és constant, mentre preval la política de gestos. Pedro Sánchez és el polític dels gestos. En el seu curt mandat n'ha tingut en clau catalana més de desafortunats que no pas d'afortunats. Va ser el Consell de Ministres de finals de desembre de l'any passat a Bar-

celona. Un gest que per poc acaba a cops de pal entre el CDR i la policia. Un gest per aprovar uns acords socials que no calia fer-lo a Barcelona, després d'haver vist tot l'enrenou previ que va haver-hi a la ciutat. Un altre gest va ser la setmana passada amb la designació frustrada de Miquel Iceta com a president del Senat. Sánchez, amb les intencions per l'ce-

ta, ha pogut fer veure a la resta d'Espanya que està allunyat dels independentistes catalans, en una operació política que no ha quedat clara, després que hagi influït perquè els catalans Meritxell Batet i Manuel Cruz siguin, respectivament, els presidents del Congrés i el Senat. El gest ha deixat tocat Miquel Iceta, que mai s'havia ofert per a un càrrec

institucional com el de ser president del Senat, i que sempre ha tingut voluntat de primer secretari dels socialistes catalans i de candidat a la presidència de la Generalitat.

Avui, al Congrés dels Diputats pot ser el gran dia dels gestos quan es trobin el president del govern en funcions, Pedro Sánchez, i el d'ERC, Oriol Junqueras.

Lluís
Falgàs

